

en daglig fastsat Sum til eget og Barns Underhold.

Der kan aarligt udredes indtil 2,500 Fr. til Belønning til ubemidlede Mødre, som plejer deres Smaabørn godt, især hvis de ammer dem.

Til at føre Tilsyn med Overholdelsen af ovennævnte Bestemmelser samt for at være til Raad og Vejledning for Barnemødre af Landarbejderstanden ansættes lønnede Over-Børneplejersker.

Øen inddeles i Kredse, og i hver Kreds ansættes en Over-Børneplejerske. Disse har uhindret Adgang til Arbejdspladserne paa Landet.

Til Oprettelse og Drift af Vuggestuer stilles aarligt 8000 Kr. til Raadighed for Gouvernementet.

Over-Børneplejersken forestaar Uddelingen af Understøttelserne til Mødre og deres Børn. Gouvernementet kan stille et Beløb af 3000 Fr. til Raadighed for Over-Børneplejerskerne til Indkøb af Fødevarer og Medicin til Uddeling mellem Mødre af Landarbejderstanden med Børn i Alderen fra 7 Uger til 1 Aar.

Til Bestridelse af de i denne Lov omhandlede Udgifter kan aarlig af Staten udredes 60,000 Fr.

Understøttelser til Børn og Enker.

Til Loven af 29. April 1913 om Understøttelse til Enker og Børn var knyttet den Tillægsbestemmelse, at den ikke kunde ydes, naar vedkommende havde Understøttelse enten af Fattigvæsenet eller af Hjelpekasserne eller de dertil i København svarende Velgørenhedsforeninger. Denne sidste Bestemmelse har imidlertid under de nuværende Dyrtdsforhold haft en ulykkelig Virkning paa Lovens Gennemførelse. Indenrigsministeren har derfor forelagt Tingene et Forslag om midlertidig at hæve denne Begrænsning, og denne foreslaaede Lov har efter at være vedtaget i begge Ting faaet kongelig Stadfæstelse.

Da her altsaa ikke foreligger en Ændring af Lov af 29. April 1913, men kun en mid-

lertidig Ophævelse af en Tillægsbestemmelse, har D. K. ikke foretaget Skridt for at faa Understøttelsen til Enkers Børn udstrakt til det 18de Aar, i Lighed med Understøttelsen til Børn af ugifte Mødre.

D. K. og Fredsarbejdet.

Naar jeg tog mit Forslag om at sætte Fredssagen paa vort Program, tilbage, ved Fællesmødet i Odense, var det ikke, fordi jeg indsaar, at det var en Sag vi ikke kunde tage op, men fordi jeg holdt for meget af Dansk Kvindesamfund til, at jeg kunde ønske det at faa den Plet sat paa sig, at det nedstemte Forslaget, og jeg fik paa Fornemmelsen, at det vilde gaa saadan, da Fællesstyrelsen absolut ikke ønskede det paa Programmet.

Arbejdet for at faa fremtidige mellemfolkelige Stridigheder, eller om man vil Retsspørgsmaal, afgjort ved en Voldgiftsret, vil sikkert alligevel blive taget op, udenom Kvindeforeningerne, og jeg tror, at Kvindeforeningerne vil tabe ved, at de lod den belejlige Tid upaaagtet. Det forekommer mig, at vi gør os Bekymring og Uro med saa mange Ting, men lader det største og vigtigste ligge.

Da vi i Fjor var samlede i Grundtvigs Hus til det nordiske Kvindemøde og hørte svenske, norske, finske og danske Kvinder tale og sang de forskellige Landes Nationalsange, var det, som jeg hørte Sus fra Fredsenglens Vinger. Jeg saa i Tankerne Kvinderne Verden over række hinanden Haanden paa, at nu skulde der oprinde en Fredens Tid, hvor Moder- og Søsterfølelsen skulde være stærk nok til at modarbejde den brutale Magt, som giver sig Udslag i Krigen. Den nuværende Krig var ikke brudt ud den Gang, men Krig har for mig al Tid staaet som den værste Skamplet paa Verdensstyrelsen, og som det, vi Kvinder først og fremmest skulde se at faa ændret. Kvindesag og Fredsag har i mine Tanker hørt sammen.

Faktisk har vi jo ogsaa allerede taget det op, da den internationale Kvindevalgretsalliance, hvoraf D. K. er Medlem, protesterede paa tolv Millioner Kvinders Vegn, mod Krigen.

Den Gang var det for sent, og kan vi ikke nu med det samme rejse os

mod den Maade at afgøre Retsspørgsmaal paa, bliver det maaske for sent for næste Gang ogsaa, det skal vi tænke paa.

Det vilde splitte os, blev der sagt, men der er dog vel ingen Kvinder, hvordan de end stiller sig til Forsvarssagen, der vil mene, at Krig er den ideelle Domstol, og at Retten ved den sejrer.

Jeg har endnu ikke tabt Troen paa, at D. K. kan tage et Arbejde op for Fredssagen, og jeg tror, der er mange af Medlemmerne, der tænker som jeg.

Tolv Millioner organiserede Kvinder Verden over er dog en Magt, vi bør udnytte.

Og for os danske Kvinder gælder det jo, som Haag Delegationen sagde i sit Telegram i Anledning af den ny Grundlov: „Your powers now free to work for peace.“

Kan vi ikke faa den Sag op til Drøftelse i Bladet.

Vilhelmine Willingshøj.

Kære Fru Willingshøj!

Jeg vil gerne have Lov til at være den første, der svarer Dem her i Bladet, fordi jeg ved, at vi i Virkeligheden vil det samme, om end vi synes at have tænkt os hver sine Veje til det store, ak saa fjerne, Maal: at vække en saa stærk Fredsvilje hos Kvinderne, at de efterhaanden som de faar direkte Indflydelse Verden over, skal gøre Krig til en Umulighed.

Dette er, hvad De og jeg og flere og flere med os, navnlig i disse Tider, ønsker af al vor Evne — stor eller lille — at arbejde hen til, og De sigtede mod dette Maal, da De paa Odensemødet stillede Deres Forslag, om at D. K. skulde tage Fredssagen paa sit Program og i Forbindelse med andre Landes Kvinder arbejde for denne.

Maa jeg nu allerførst sige, at — efter min Mening — kunde det aldrig være blevet en „Plet“ paa D. K., om Deres Forslag var bleven stemt ned, alene af den Grund, at det formelt set ikke var i Orden.

Et Forslag til en saa vigtig og omfattende Udvidelse af vort Arbejdsprogram kan jo ikke betragtes som et almindeligt Ændringsforslag, men burde være stillet med den lovformelige 4 Ugers Frist, saaledes at Medlemmerne Landet over havde faaet Tid til at tage Stilling dertil, — i modsat Fald kunde en Vedtagelse meget